

da, que allí, al entrar, se indiqui el nom del nostre poble, abans que fer el ridícol, preferim que no hi hagi rètol, ni pal, ni rés.

Sempre serà preferible que'l vianant ho preguntí, en que sia a un bailet qualsevol, que tindrem la seguretat, per mica

qu'enraoni, sabrà dir-li amb més exactitut que'l desgraciat rètol que hi ha ara allí fent-nos abaixar la cara.

JORDI CANTA CLAR

De Sacalm a Farnés

De la col·lecció RUTES

III i últim

LES TERMES ORION

*Al peu ciclòpic de la gran cinglera
ont canturreja càlida fontana,
rastre s'hi veu de muradals que foren*

Romanes Termes

*Es aquell poble, clar espill de pobles.
qui la deu suptà, tusa endins, bullenta.
Han passat segles, i l'oblit tot d'una
son vel hi abruga.*

*Revenen guerres. L'humana llinatge
foll s'abraona i en occi's deleita;
i après la lluita, qui les nafres cura?*

Qui solda'ls ossos?

*Aqueixes Termes, pel boscam ocultes,
tot d'una sopta el camperol; i a l'hora,*

*com si laçades de vagà's troessin,
fan el miracle.*

*Quan Catalunya llatzerada's trova
per l'abrivada de legions estranyes,
el pròs Moragas, Serrallonga'l destre
i'ls que acabdillan,*

*en Bach de Roda, Cellabona i altres
cerquen en l'aigua de Farnés la cura
de sos malgams, i d'un a un pregonan
qu'és font de vida.*

*Enllà del temps s'escampa méssa fama.
La Humanitat, com una allau hi aboca
la Carlinada, l'daltabaix de Cuba...*

i les desferres

*de la darrera gegantina lluita
que ha alçapremat tot l'univers llampant lo
Santa Coloma, Orión les Termes:*

vostra és la gloria!

ANTON BUSQUETS I PUNSET

Noves

Com veuràn ja desde aquest nombre, hem tingut el gust de

tornar a veurens favorescuts com en els bons temps de l'Estiuada, amb la valiosa col·laboració de la reputada escriptora *Maria de*

Sulterra.

Estem segurs que nostres llegidors ho celebraran com nosaltres mateixos.

—Tes paraules no sé si m'entristeixen o m'alegren. Sento una barreja de sensacions per elles produïda; i és per lo que ateny a ton estat anímic, més que per la sort del meu llibre.

—Ara no t'encastellis, sents? Tu et penses una cosa, i segurament rés d'això serà lo que'm mourà a profunditzar i a parlar.

—No, no! Si precisament m'has fet llum per a anar a un lloc que sospitava.

—Parla, home, parla.

—Escolta: volant, volant per aquestos paratges, vull dir fent de papellona, no t'hauries pas aturat enfront d'una flor, una viola pura, xamosa, tota ensomni...

En Rodergas abaixà el cap i agafà les mans de son bon company.

—Ahir vaig entreveur-ho, ara ho dedueixo. Vaig anar a Matamala, una masia, pairal dels meus passats, on m'hi he bastit un *xalet* blanc, com un colom que s'abeura al Ter. Allà hi treballa per mi quan la feina de casa em deixa vagar. Allà et portaré un dia d'aquestos. Te plaurà, cregues. Farem música... llegirem... romiarem...

En acabant de sopar va veurers obligat d'assistir a una *soirée* que se celebrava en el saló gran.

No s'hi trobava gens bé. La visió i contacte d'aquelles belleses postices li feu estimar més encara a l'Agnès que ja era aleshores mestressa, ben mestressa del seu cor.